

Arrest

nr. 165 413 van 8 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 5 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst vastgesteld dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door verzoeker neergelegde convocaties. Er kan, aldus de commissaris-generaal, niet zonder meer worden besloten dat verzoeker werkelijk tot op heden opgeroepen is in het kader van zijn legerdienst of de partiële mobilisatie. Wat er ook van zij, zo luidt de beslissing voorts, zelfs indien verzoeker heden alsnog opgeroepen zou worden in het kader van de dienstplicht of

mobilisatie, bevatten zijn verklaringen onvoldoende elementen om hierin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen vaststellen. Gelet op het geheel van de vaststellingen dient, aldus de commissaris-generaal, te worden besloten dat geen enkele van de door verzoeker opgegeven redenen om niet ingelijfd te worden in de Oekraïense strijdkrachten aanleiding kan geven tot de toekenning van een beschermingsstatuut. Wat betreft verzoekers vrees om strafrechtelijk vervolgd te worden voor het ontduiken van de mobilisatie (of de dienstplicht) wordt er vooreerst opnieuw op gewezen dat er voorbehoud dient te worden gemaakt bij de door verzoeker neergelegde convocaties. Wat er ook van zij, zo wordt vervolgd, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen enkele van de convocaties van het militair commissariaat persoonlijk in ontvangst heeft genomen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zo wordt eraan toegevoegd, blijkt dat de opgeroepen persoon de convocatie persoonlijk in ontvangst moet nemen, en dat als de persoon in kwestie niet voor ontvangst heeft getekend, hij niet vervolgd zal kunnen worden voor zijn niet-verschijnen. Gelet op de door verzoeker beschreven situatie en de informatie van het Commissariaat-generaal is er, aldus de commissaris-generaal, heden geen grond om aan te nemen dat verzoeker een bestraffing riskeert omwille van het feit dat hij zich niet heeft aangemeld voor zijn inlijving. Voorts wordt herhaald en benadrukt dat een eventuele inlijving in hoofde van verzoeker heden geen aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Betreffende verzoekers vrees om vervolgd te worden omwille van zijn politieke overtuiging wordt vastgesteld dat hij deze niet aannemelijk maakt. Waar verzoeker verwijst naar de positie van de etnische Russen en Russisch sprekenden, wordt er in de beslissing op gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt geenszins blijkt dat er in de delen van Oekraïne die door het centrale gezag gecontroleerd worden sprake is van een systematisch viseren van personen van Russische origine of van Russischtalige personen. Geïsoleerde incidenten kunnen, zo wordt opgemerkt, weliswaar voorvallen, maar de situatie is niet dusdanig dat er gesproken kan worden van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat de door verzoekers moeder gekende problemen voor hun vertrek uit Oekraïne in het kader van haar asielaanvraag werden beoordeeld, doch niet kon worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wat betreft verzoekers verwijzingen naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt, zo stelt de commissaris-generaal, aansluiting bij het standpunt van UNHCR waaruit kan worden afgeleid dat UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Voorts wordt geoordeeld dat de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst Odessa op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven, en hij onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde medische documenten blijkt louter en alleen dat hij en zijn moeder in 2015 op een welbepaalde dag op consultatie gingen bij dokter B.X., en dat verzoeker in november 2015 ingevolge ziekte twee dagen onbekwaam werd bevonden om naar de les/school te gaan, doch niets meer dan dat. Deze documenten vertonen geen enkel verband met en bevatten geen enkele informatie aangaande verzoekers relaas, en zijn dan ook geenszins van aard hier een ander licht op te werpen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt

om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land of de regio van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 februari 2016, vreest verzoekende partij vervolgd te worden als deserteur nu er reeds 2 keer werd gemobiliseerd. Verzoekende partij wijst er tevens op dat de situatie in Oekraïne op dit moment zeer precair is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 29 februari 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het herhalen van haar asielrelaas en het verwijzen naar de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS